

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ในนักศึกษาชายของการศึกษานอกระบบโรงเรียน* Factors Affecting Sexually Transmitted Infection Preventive Behaviors among Male Students in Non-formal Education*

ศริญญา เจริญศิริ, พย.ม. (การพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน) ¹

Sarinya Charoensiri, M.N.S. (Community Nurse Practitioner) ¹

ชนัญชิตาคุณ ทุลศิริ, ป.ร.ค. (การพยาบาล) ²

ยุวดี สิลันนาวิระ, วท.ค. (การพยาบาล) ³

Chanandchidassadee Toonsiri, Ph.D. (Nursing) ²

Yuwadee Leelukkanaveera, Ph.D. (Nursing) ³

Received: April 29, 2019

Revised: June 1, 2019

Accepted: June 11, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และอำนาจการทำนายของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ในนักศึกษาชาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายที่กำลังศึกษาในการศึกษานอกระบบโรงเรียน จังหวัดระยอง ปีการศึกษา 2559 จำนวน 118 คน เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามเจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มีค่าความเชื่อมั่น .70 แบบสอบถามการเข้าถึงถุงยางอนามัย และเจลหล่อลื่น มีค่าความเชื่อมั่น .77 แบบสอบถามการได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิด มีค่าความเชื่อมั่น .71 และแบบสอบถามพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มีค่าความเชื่อมั่น .84 เก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนมีนาคม 2560 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

* วิทยานิพนธ์หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

* Master's Thesis of Nursing Science Program in Community Nurse Practitioner, Faculty of Nursing, Burapha University

¹ มหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

¹ Master, Program in Community Nurse Practitioner, Faculty of Nursing, Burapha University

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา: อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

² Assistant Professor, Faculty of Nursing, Burapha University: Major Advisor

² ผู้เขียนหลัก (Corresponding author) E-mail: stoonsiri@hotmail.com

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา: อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

³ Assistant Professor, Faculty of Nursing, Burapha University: Co-advisor

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยรวมในระดับมาก ($M = 2.54, SD = .29$) และเจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 5.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2 = .055, p < .05$)

จากการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะว่า นุคลากรทางสุขภาพควรนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนากิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเน้นการเสริมสร้างเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

คำสำคัญ: พฤติกรรมการป้องกัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นักศึกษาชาย การศึกษานอกระบบโรงเรียน

Abstract

This predictive correlational research aimed to identify sexually transmitted infection preventive behaviors and the predictive power of factors affecting sexually transmitted infection preventive behaviors among male students. The samples consisted of 118 male students in non-formal education, Rayong Province in an academic year of 2016. The research instruments included a demographic questionnaire, an attitude towards sexually transmitted infection prevention questionnaire with the reliability of .70, a condom and lubricant gel access questionnaire with the reliability of .77, an interpersonal advice questionnaire with the reliability of .71, and a sexually transmitted infection preventive behaviors questionnaire with the reliability of .84. Data were collected in March, 2017. Statistics used for data analysis included frequency, percentage, mean, standard deviation, and stepwise multiple regression.

The research results revealed that the overall mean score of sexually transmitted infection preventive behaviors of male students was at a high level ($M = 2.54, SD = .29$). Attitude towards sexually transmitted infection prevention could statistically significant predict sexually transmitted infection preventive behaviors by 5.50% ($R^2 = .055, p < .05$).

This research suggests that health care providers should apply these research results for developing intervention to promote sexually transmitted infection preventive behaviors focusing on enhancing good attitude towards sexually transmitted infection prevention.

Keywords: Preventive behavior, Sexually transmitted infection, Male student, Non-formal education

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นปัญหาทางการแพทย์และสาธารณสุขที่สำคัญทั่วโลก จากรายงานขององค์การอนามัยโลกพบว่า มีจำนวนผู้ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รายใหม่ทั่วภูมิภาคอยู่ประมาณ 499 ล้านคน

ต่อปี โดยภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งรวมประเทศไทยอยู่ด้วย มีผู้ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รายใหม่ประมาณ 79 ล้านคนต่อปี และมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นทุกประเทศ (สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2559) สอดคล้องกับสถานการณ์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ในประเทศไทย ตามข้อมูลระบาดวิทยาและข้อมูลพื้นฐาน หน่วยงานที่ให้บริการคัดกรองและรักษาโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ ภายใต้การดูแลของกระทรวงสาธารณสุข ในช่วงปีงบประมาณ 2553-2559 พบอัตราการติดเชื้อ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เพิ่มจาก 20.43 ต่อประชากร แสนคน ในปี 2553 เป็น 25.74 ต่อประชากรแสนคน ในปี 2559 (สถาบันป้องกันควบคุมโรคเขตเมือง กรมควบคุมโรค, 2560) และจากการสำรวจของสำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค (2556) พบว่า โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์พบได้ทุกช่วงอายุ ตั้งแต่อายุ 10 ปี ถึง 44 ปี ซึ่งมีการติดเชื้อโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์เพิ่มสูงขึ้นจาก 41.60 ต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ. 2550 เป็น 55.30 ต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ. 2556 อัตราส่วนการป่วยพบว่า เพศชายมากกว่า เพศหญิงถึง 1.40 เท่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ รับจ้าง ร้อยละ 32.60 รองลงมา คือ กลุ่มเกษตรกรกรรม ร้อยละ 25 เป็นนักเรียน ร้อยละ 14.10 แม่บ้าน ร้อยละ 4.70 และอาชีพพิเศษ ร้อยละ 3.40

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์พบได้ในทุกเพศทุกวัยที่อยู่ในช่วงวัยเจริญพันธุ์ และมีสาเหตุมาจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วจากการพัฒนาประเทศสู่ ความทันสมัย มีการเปิดรับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาใน สังคมไทย ส่งผลให้ค่านิยมทางเพศสัมพันธ์เปลี่ยนไป โดยมีความเชื่อว่า การมีเพศสัมพันธ์กับคนรักและการมี เพศสัมพันธ์กับกิ๊กโดยที่ไม่บอกให้คนรักรู้ เป็นเรื่องธรรมดา และการที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานกลายเป็นเรื่องที่ ทันสมัยและยอมรับได้ (ชัยนันท์ เหมือนเพชร, นิภา มหารัษฎพงศ์, และกุลลาภ รัตนสังขธรรม, 2554) นอกจากนี้ยังพบว่า การติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการใช้โทรศัพท์มือถือ การดู โทรทัศน์ ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต วีซีดี หนังสือลามก รูปภาพ หรือการเข้าถึงสื่อโซเชียลและแหล่งอบายมุขต่าง ๆ รวมถึงการเข้าใช้แหล่งบริการทางเพศค่อนข้างง่ายขึ้น (ปิ่นประภา เฝ้าพันธุ์, อุดมศักดิ์ มหาวีรวัฒน์, และพิรศักดิ์ ผลพยุขยา, 2554; วราภรณ์ บุญเชียง, 2556) ส่งผลให้ ประชาชนมีความสนใจในพฤติกรรมทางเพศมากขึ้น และ นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่ง่ายตามมา

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ส่งผลกระทบต่อทั้งด้าน ร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ รวมทั้ง ผลกระทบต่อประเทศชาติ รัฐบาลต้องสูญเสียงบประมาณ ที่ใช้เพื่อพัฒนาประเทศมาเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ผู้ป่วย และการจัดทำโครงการหรือกิจกรรมในการณรงค์ ป้องกันและควบคุมโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เห็นได้ จากการดำเนินงานร่วมกันของภาครัฐและภาคประชาสังคม ดังนั้น รัฐบาลจึงได้มีการจัดตั้งแผนยุทธศาสตร์ป้องกัน ควบคุมโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แห่งชาติ พ.ศ. 2559-2564 ซึ่งมีทั้งสิ้น 5 ทิศทาง เพื่อยุติการแพร่ระบาดของของ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เป็นอันตราย ไม่ให้เป็นปัญหา สาธารณสุขของประเทศไทย ภายในปี พ.ศ. 2573 และ ลดอัตราการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เป็น อันตราย (ซิฟิลิสและหนองใน) ให้เหลือไม่เกิน 3 ต่อประชากร แสนคน ในปี พ.ศ. 2564 (นิสิต คงเกริกเกียรติ, 2559)

ระยองเป็นจังหวัดที่มีความเจริญด้านเศรษฐกิจ ก่อนข้างมาก จึงมีประชากรหลายเชื้อชาติเข้ามาทำงาน และลงทุนทำธุรกิจ เนื่องจากเป็นแหล่งอุตสาหกรรม แหล่งท่องเที่ยว แหล่งการศึกษาทั้งในและนอกระบบที่เอื้อ ต่อการศึกษาของประชากร รวมทั้งมีสถานเริงรมย์ต่าง ๆ ประกอบกับการพัฒนาทางเทคโนโลยี ส่งผลให้ประชากร ในจังหวัดระยองมีความเสี่ยงที่จะติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้ง่าย โดยพบอัตราการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ 49.45 ต่อประชากรแสนคน ซึ่งมากเป็นอันดับ 3 ใน 10 จังหวัดของประเทศ (สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2556) และจากการศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรม การ ป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดระยอง ของฉัตรวันย์ งามเสงี่ยม (2555) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 85.40 สอดคล้อง กับการสำรวจโรคเอดส์ของจังหวัดระยองที่พบว่า มีผู้ป่วย เอดส์สะสมในช่วงปี พ.ศ. 2527-2553 มากถึง 11,808 คน ซึ่งมากที่สุด ในภาคตะวันออก ส่วนใหญ่เกิดจากการมี เพศสัมพันธ์ ร้อยละ 82.90 (กลุ่มงานโรคเอดส์ สำนักงาน สาธารณสุขจังหวัดระยอง, 2553) และจากการศึกษาปัจจัย ด้านพฤติกรรมทางเพศและค่านิยมที่มีผลต่อการแพร่ระบาดของ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษา

ชั้นปีที่ 5 และนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดระยอง พบว่า อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 15.50 ปี นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟน หรือคูรัก ร้อยละ 37.10 และ 26.10 ตามลำดับ และใช้ ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเพียงร้อยละ 47.70 และพบว่า ร้อยละ 2.65 เคยติดโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ สะท้อนให้เห็นถึงการขาดทักษะและความตระหนัก ในการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันตนเองเมื่อมีเพศสัมพันธ์ (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดระยอง, 2557) ดังนั้น จะเห็น ได้ว่า ระยองเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีความเสี่ยงต่อการเกิด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีปัจจัยหลาย ปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในกลุ่มนักศึกษา ที่ศึกษานอกระบบโรงเรียน ซึ่งกลุ่มนี้นับเป็นตัวแทนของ ประชากรช่วงวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ที่อยู่ในช่วงวัยเจริญพันธุ์ ที่มีอัตราการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากที่สุด เป็นกลุ่มที่มีช่วงอายุค่อนข้างหลากหลาย (เลิศชาย ปานมุข, 2559) เนื่องจากการเปิดรับสมัครเข้าเรียนของนักศึกษา กลุ่มนี้ไม่มีการจำกัดช่วงอายุ แต่จากการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันโรค ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นในระดับมัธยมศึกษา และตอนปลาย (สมอาด อุ่นไชย, 2556) ระดับอุดมศึกษา (ศิริภา พูลเกษม, 2554) และอาชีวศึกษา (ลัดดา สายพาณิชย์, 2554) ซึ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการศึกษาต่อเนื่อง โดยการศึกษา ในกลุ่มนักศึกษาของการศึกษานอกระบบโรงเรียนมีค่อนข้าง น้อย เช่น การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรม ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงในระบบ การศึกษานอกโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร ของคณานิตย์ แสงหิรัญ (2552) ประกอบกับการเรียนการสอนของ การศึกษานอกระบบโรงเรียนเป็นแบบเปิดกว้าง และช่วงเวลา ในการเรียนค่อนข้างยืดหยุ่น นักศึกษาสามารถค้นคว้า ความรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ และมีการเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มบ่อยๆ ทำให้เกิดกลุ่มเพื่อนใหม่ที่หลากหลาย นักศึกษา มีโอกาสได้ใช้เวลาร่วมกัน ได้ใกล้ชิดกัน และอยู่ด้วยกัน ตามลำพัง ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ตามมา

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญ ของการหาแนวทางเพื่อป้องกันการเกิดโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ รวมถึงการปฏิบัติในการป้องกันโรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ จึงสนใจศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในนักศึกษาชาย ของการศึกษานอกระบบโรงเรียน โดยการวิจัยครั้งนี้ประยุกต์ ใช้กรอบแนวคิด PRECEDE-PROCEED ของ Green and Kreuter (2005) ที่เชื่อว่า พฤติกรรมสุขภาพของ บุคคลจะเกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงได้ มีสาเหตุจากหลาย ปัจจัย ทั้งปัจจัยที่มาจากภายในตัวบุคคลเอง คือ ปัจจัยนำ ได้แก่ อายุ อาชีพ รายได้ และเจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ และปัจจัยที่มาจากภายนอกและสิ่งแวดล้อม คือ ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่น และปัจจัยเสริม ได้แก่ การได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิด ทั้งนี้ ผลการวิจัยสามารถนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับ พยาบาลเวชปฏิบัติชุมชนและบุคลากรอื่นที่เกี่ยวข้องใน การวางแผนและกำหนดวิธีการเสริมสร้างพฤติกรรม การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ในนักศึกษาชายของการศึกษานอกระบบ วิทยาลัย
2. เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายของปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ใน นักศึกษาชายของการศึกษานอกระบบโรงเรียน

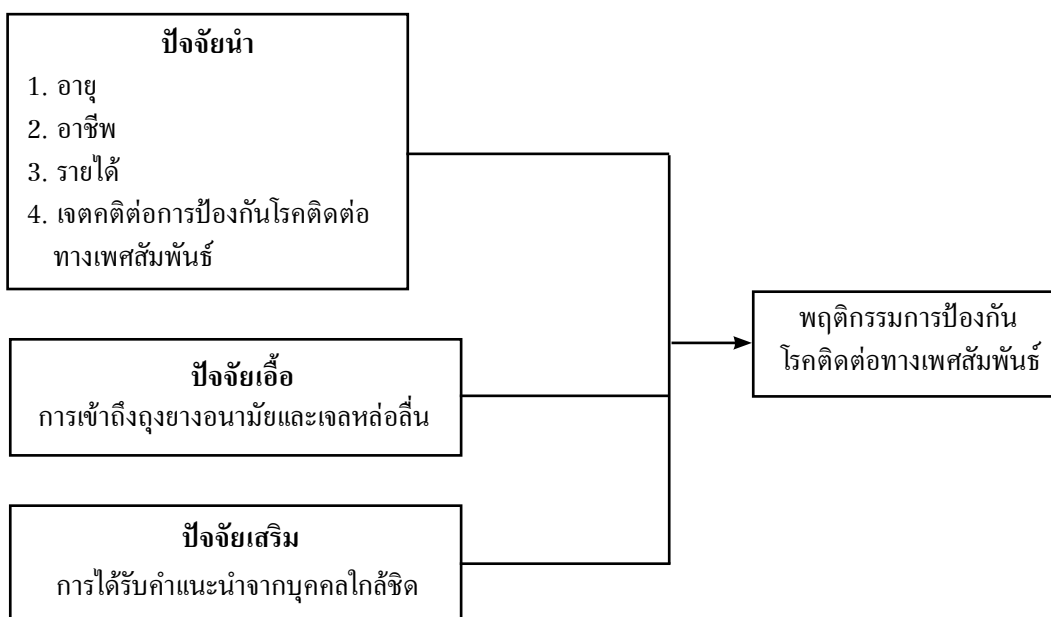
สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยนำ ได้แก่ อายุ อาชีพ รายได้ และเจตคติ ต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่น และปัจจัยเสริม ได้แก่ การได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิด สามารถร่วมกัน ทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ในนักศึกษาชายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิด PRECEDE-PROCEED ของ Green and Kreuter (2005) ที่เชื่อว่า พฤติกรรมสุขภาพของบุคคลจะเกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงได้ เกิดจากปัจจัย 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยนำ ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานของบุคคลหรือลักษณะที่ติดตัวบุคคล ปัจจัยเอื้อ ซึ่งเป็นแหล่งสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมที่ดี หรือยับยั้งไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่ดี เพื่อช่วยให้การแสดงออกของ พฤติกรรมสุขภาพเป็นไปโดยง่าย และปัจจัยเสริม ซึ่งเป็นการเสริมหรือสร้างแรงกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ดี

เกิดจากกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลต่อบุคคลนั้น พฤติกรรม การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในนักศึกษาชาย ของการศึกษานอกระบบโรงเรียนก็เช่นกัน โดยปัจจัยนำ ได้แก่ อายุ อาชีพ รายได้ และเจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงถุงยางอนามัย และเจลหล่อลื่น และปัจจัยเสริม ได้แก่ การได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิด ซึ่งคาดว่าปัจจัยเหล่านี้จะมีผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ สรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดัง แผนภาพที่ 1



แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (predictive correlational research)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรเป็นนักศึกษาชายที่กำลังศึกษาในการศึกษานอกระบบโรงเรียน จังหวัดระยอง ปีการศึกษา 2559 จำนวน 3,161 คน (สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย จังหวัดระยอง, 2559) โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ 1) มีอายุ 19 ปีขึ้นไป 2) สื่อสารและฟังภาษาไทยได้ดี และ 3) ยินยอมเข้าร่วมการวิจัย คำนวณขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Tabachnick and Fidell (2007) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 98 คน และเพื่อเป็นการทดแทนในกรณีที่แบบสอบถามไม่สมบูรณ์ จึงเพิ่มกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 20 (Little & Rubin, 2002) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 118 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่มโดยการจับฉลาก ได้ศูนย์การศึกษา นอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (ศูนย์ กศน.) ในอำเภอเมือง ซึ่งมีจำนวน 15 แห่ง จากนั้นเลือกศูนย์ กศน. จำนวน 5 แห่ง ด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่มโดยการจับฉลาก และเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลาก ตามสัดส่วนของประชากร ตามทะเบียนรายชื่อนักศึกษา

เครื่องมือการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 5 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับอายุ อาชีพ รายได้ สถานภาพสมรส และบุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วย จำนวนทั้งสิ้น 5 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบเลือกตอบและแบบเติมคำ

ชุดที่ 2 แบบสอบถามเจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามด้านเจตคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของทงศักดิ์ มนสิมา (2554) จำนวนทั้งสิ้น 17 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามทางบวกและข้อคำถามทางลบ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จากคะแนน 1-5 ของข้อคำถามทางบวก ได้แก่ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ไม่แน่ใจ เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนข้อคำถามทางลบให้

คะแนนในลักษณะตรงกันข้าม ส่วนเกณฑ์การแปลผลคะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มีเจตคติในระดับไม่ดี (1-2.33 คะแนน) ในระดับปานกลาง (2.34-3.66 คะแนน) และในระดับดี (3.67-5 คะแนน)

ชุดที่ 3 แบบสอบถามการเข้าถึงถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่น ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามการเข้าถึงถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่นของพลเวช จำแสง (2554) จำนวนทั้งสิ้น 6 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จากคะแนน 1-5 ได้แก่ ยากมาก ยาก ปานกลาง ง่าย และง่ายมาก ส่วนเกณฑ์การแปลผลคะแนน แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มีการเข้าถึงในระดับยาก (1-2.33 คะแนน) ในระดับปานกลาง (2.34-3.66 คะแนน) และในระดับง่าย (3.67-5 คะแนน)

ชุดที่ 4 แบบสอบถามการได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิด ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม ประกอบด้วยการได้รับคำแนะนำหรือคำปรึกษา และข้อมูลข่าวสารจากสมาชิกในครอบครัว เพื่อน ภรรยา/คู่รัก ครู อาจารย์ และบุคลากรทางสุขภาพ จำนวนทั้งสิ้น 10 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า 3 ระดับ จากคะแนน 1-3 ได้แก่ ไม่เคย บางครั้ง และประจำ ส่วนเกณฑ์การแปลผลคะแนน แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ไม่เคย ได้รับคำแนะนำ (1-1.66 คะแนน) ได้รับคำแนะนำในระดับบางครั้ง (1.67-2.33 คะแนน) และในระดับเป็นประจำ (2.34-3 คะแนน)

ชุดที่ 5 แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ผู้วิจัยใช้แบบวัดพฤติกรรม การป้องกันการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของจิรประภา สุวรรณ (2559) จำนวนทั้งสิ้น 12 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามทางบวกและข้อคำถามทางลบ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า 3 ระดับ จากคะแนน 1-3 ของข้อคำถามทางบวก ได้แก่ ไม่เคยปฏิบัติเลย ปฏิบัติบางครั้งที่มีโอกาส และปฏิบัติทุกครั้งที่มีโอกาส ส่วนข้อคำถามทางลบให้คะแนนในลักษณะตรงกันข้าม ส่วนเกณฑ์การแปลผลคะแนนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มีพฤติกรรมในระดับน้อย (1-1.49 คะแนน) ในระดับปานกลาง (1.50-2.49 คะแนน) และในระดับมาก (2.50-3 คะแนน)

สำหรับการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือนี้ ผู้วิจัย นำแบบสอบถามการได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิประกอบด้วยแพทย์ ผู้ปฏิบัติการพยาบาล ขั้นสูง และอาจารย์พยาบาล (3 คน) ได้คำดัชนีความตรงตามเนื้อหา (CVI) เท่ากับ .80 ดำเนินการแก้ไขตามคำแนะนำ จากนั้นนำแบบสอบถามเจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ แบบสอบถามการเข้าถึงถุงยางอนามัย และเจลหล่อลื่น แบบสอบถามการได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิด และแบบสอบถามพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ไปทดลองใช้กับนักศึกษาชายที่กำลังศึกษาในการศึกษานอกระบบโรงเรียน จังหวัดระยอง ปีการศึกษา 2559 ที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการของครอนบาช ได้ค่าเท่ากับ .70, .77, .71 และ .84 ตามลำดับ

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้ 1) หลังจากโครงร่างวิจัยได้รับการพิจารณาเห็นชอบจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา (เอกสารรับรอง เลขที่ 10-02-2560 วันที่ 13 มีนาคม 2560) ผู้วิจัยจึงเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูล และ 2) ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์การวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และสิทธิในการถอนตัวจากการวิจัย รวมทั้งแจ้งว่าข้อมูลจะได้รับการเก็บรักษาเป็นความลับและนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น โดยจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวม

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขออนุญาตดำเนินการวิจัยจากผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย จังหวัดระยอง และชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นพบกลุ่มตัวอย่าง แนะนำตัว ดำเนินการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง (ข้อ 2) และให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม โดยใช้เวลา 30-40 นาที ทั้งนี้ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนมีนาคม 2560

การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์ด้วยสถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ข้อมูล

การเข้าถึงถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่น ข้อมูลการได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิด และข้อมูลพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ วิเคราะห์ด้วยสถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนการหาอำนาจการทำนายของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ วิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาชาย พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 19-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 69.50 โดยมีอายุเฉลี่ย 24.69 ปี ($SD = 5.53$) ส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 75.40 มีรายได้อยู่ในช่วง 10,001-15,000 บาทต่อเดือน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.90 โดยมีรายได้เฉลี่ย 14,519.49 บาทต่อเดือน ($SD = 7,624.24$) มีสถานภาพสมรสโสด ไม่มีแฟน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.80 และบุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วย คือ บิดาและมารดา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

2.1 ผลคติดต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่า นักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยรวมในระดับดี ($M = 3.98$, $SD = 1.08$)

2.2 การเข้าถึงถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่น พบว่า นักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยการเข้าถึงถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่นโดยรวมในระดับปานกลาง ($M = 3.41$, $SD = 1.01$)

2.3 การได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิด พบว่า นักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยการได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิดโดยรวมในระดับบางครั้ง ($M = 1.98$, $SD = .62$)

3. พฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย พบว่า นักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยรวมในระดับมาก ($M = 2.54$, $SD = .29$)

4. อำนาจการทำนายของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย พบว่า เจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อ

ทางเพศสัมพันธ์สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 5.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2 = .055, p < .05$) ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 อำนาจการทำนายของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย ($n = 118$)

ปัจจัยทำนาย	B	SE	Beta	t	p
เจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	.089	.034	.235	2.603	.010

Constant = 24.532, $R = .235$, $R^2 = .055$, adj. $R^2 = .047$, $F = 6.776$, $p < .05$

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยรวมในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาชายได้รับคำแนะนำหรือคำปรึกษาเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์และได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การดื่มสุรา การถูกชักชวนไปเที่ยว การดูหนังสือหรือเว็บไซต์ จากบิดา/มารดา โดยนักศึกษาชายครั้งหนึ่งอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา จึงอาจได้รับการสั่งสอนเรื่องการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากผู้ปกครองที่บ้าน เนื่องจากครอบครัวเป็นสังคมแรกของบุคคล สามารถปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีหรือไม่ดีให้แก่บุคคลได้ (ตั้ม บุญรอด, 2550) ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของฉีลาวันยังงามเสงี่ยม (2555) ที่ศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดระยอง พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมป้องกันโรคเอดส์ในระดับดี

ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 5.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า เจตคติเป็นเรื่องของความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิด ซึ่งสามารถแสดงออกถึงการกระทำและพฤติกรรมต่างๆ ตามลักษณะทางอารมณ์และความรู้สึกที่มี

ของบุคคลนั้นๆ ซึ่งเจตคติมีทิศทางทั้งทางบวกและทางลบ เมื่อได้เรียนรู้แล้วก็จะติดตัวไปตลอดชีวิต นั่นคือ เมื่อนักศึกษาชายมีเจตคติที่ถูกต้องและเหมาะสมในเรื่องการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จะทำให้เกิดการปฏิบัติหรือแรงจูงใจให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับกรอบแนวคิด PRECEDE-PROCEED ของ Green and Kreuter (2005) ที่ว่า ปัจจัยนำเป็นปัจจัยภายในตัวบุคคลที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการยับยั้งหรือสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของศิริภา พูลเกษม (2554) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางเพศสัมพันธ์กับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันโรคเอดส์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง พบว่า เจตคติต่อเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับการศึกษาของสมอาด อุ่นไชย (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอหนึ่ง พบว่า เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ต่อทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยพบว่า อายุเป็นตัวแปรที่ไม่ร่วมทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย ทั้งนี้อธิบายได้ว่า อายุที่เพิ่มขึ้นสามารถบอกถึง

ประสบการณ์ชีวิตที่เพิ่มขึ้น โดยนักศึกษาชายมีอายุเฉลี่ย 24.69 ปี ซึ่งอยู่ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นหรือวัยทำงาน และต้องเรียนควบคู่กันไป ซึ่งพฤติกรรมของนักศึกษาชายอาจมีความคล้ายคลึงกันเฉพาะกลุ่ม จึงทำให้อายุไม่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ สอดคล้องกับการศึกษาของไพฑูรย์ พันธะแดง (2557) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับการศึกษาของน้องนุช ชมวิงค์ (2555) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการใช้บริการสุขภาพด้านเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ของเยาวชนในจังหวัดหนึ่ง พบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการใช้บริการสุขภาพด้านเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยพบว่า อาชีพเป็นตัวแปรที่ไม่ร่วมทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย ทั้งนี้อธิบายได้ว่า อาชีพเป็นตัวกำหนดความสามารถและความถนัดของผู้ประกอบอาชีพเพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้ โดยนักศึกษาชายส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 75.40) สอดคล้องกับการศึกษาของกณานิตย์ แสงหิรัญ (2552) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในระบบการศึกษานอกโรงเรียน พบว่า วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 65.70) โดยอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยพบว่า รายได้เป็นตัวแปรที่ไม่ร่วมทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย ทั้งนี้อธิบายได้ว่า ถึงแม้รายได้จะเป็นตัวบอกถึงสถานะทางเศรษฐกิจ แต่นักศึกษาชายอาจนำเงินที่ได้จากการประกอบอาชีพไปใช้จ่ายในการดำเนินชีวิตเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนเองและครอบครัวมากกว่าการดูแลสุขภาพ สอดคล้องกับการศึกษาของศิริกานา พูลเกษม (2554) ที่พบว่า รายได้ของนักศึกษา

ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องโรคเอดส์ เจตคติต่อเพศสัมพันธ์ และการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยพบว่า การเข้าถึงถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่นเป็นตัวแปรที่ไม่ร่วมทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย ทั้งนี้อธิบายได้ว่า พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่นขึ้นอยู่กับความตระหนักในความสำคัญของการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของแต่ละบุคคล ถึงแม้ว่านักศึกษาชายจะเข้าถึงแหล่งซื้อหรือแหล่งที่มีการแจกถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่น แต่อาจไม่ค่อยได้ใช้ โดยนักศึกษาชายเกือบครึ่งหนึ่งมีคูรักร/แฟน และสมรสแล้ว จึงคิดว่ามีความปลอดภัย ไม่จำเป็นต้องใช้ถุงยางอนามัย สอดคล้องกับการศึกษาของพลเวช ขำแสง (2554) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของหญิงอาชีพพิเศษในจังหวัดหนึ่ง พบว่า การเข้าถึงถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่นไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงกับพฤติกรรม การป้องกันโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยพบว่า การได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิดเป็นตัวแปรที่ไม่ร่วมทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย ทั้งนี้อธิบายได้ว่า ถึงแม้นักศึกษาชายจะได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์และการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่บ้าง แต่ก็อาจเป็นเรื่องเพศทั่วไปมากกว่าการเน้นเรื่องพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งหากได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิดมาก ก็จะมีพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ดี แต่หากได้รับคำแนะนำจากบุคคลใกล้ชิดน้อย ก็จะมีพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์น้อยลงด้วย (สุนีย์ เอื้อประเสริฐ, 2552) ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของสมอาด อุ่นไชย (2556) ที่พบว่า การได้รับคำแนะนำจากบุคคลต่างๆ ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 บุคลากรทางสุขภาพควรนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนากิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมป้องกันการโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเน้นการเสริมสร้างเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

1.2 ผู้บริหารสถานศึกษาควรจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันการโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ให้มากขึ้น โดยเน้นการเสริมสร้างเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาโปรแกรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในนักศึกษาของการศึกษานอกระบบโรงเรียน โดยเน้นการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

2.2 ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับความคิดเห็นและมุมมองในนักศึกษาของการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้งด้านการป้องกันและลดการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

เอกสารอ้างอิง

กลุ่มงานโรคเอดส์ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดระยอง. (2553). *จังหวัดระยองจัดรณรงค์เนื่องในวันเอดส์โลก ปี 2553 คุณค่า ศักดิ์ศรี ชีวิต เอชไอวี เอดส์*. สืบค้นจาก http://pr.moph.go.th/iprg/module.php?mod=news_print&idHot_new=35159
คณานิษฐ์ แสงหิรัญ. (2552). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงในระบบการศึกษานอกโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

จิรประภา สุวรรณ. (2559). *ผลของการพัฒนาความเชื่อด้านสุขภาพต่อความตั้งใจและพฤติกรรมป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของทหารกองประจำการในจังหวัดนครราชสีมา* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ชัยนันท์ เหมือนเพชร, นิภา มหารัษฎพงศ์, และกุหลาบ รัตนสังขธรรม. (2554). *ตัวแปรทำนายพฤติกรรมทางเพศในบริบทความแตกต่างของรูปแบบวิธีการวัดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี. วารสารสาธารณสุข มหาวิทยาลัยบูรพา, 6(2), 80-89.*

ณิลาวันย์ งามเสียม. (2555). *ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันการโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดระยอง* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ดัม บุญรอด. (2550). *พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดแห่งหนึ่งในภาคใต้* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ทองศักดิ์ มนสิมา. (2554). *พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวิทยาลัยพลศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

น้องนุช ชววิงศ์. (2555). *ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการใช้บริการสุขภาพด้านเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ของเยาวชนในจังหวัดระยอง* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

นิสิต คงกริกเกียรติ. (2559). *ยุทธศาสตร์การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แห่งชาติ พ.ศ. 2559-2564*. สืบค้นจาก <http://aidssti.ddc.moph.go.th/contents/view/1246>

ปีนประภา เฝ้าพันธุ์, อุดมศักดิ์ มหาวิวัฒน์, และพีรศักดิ์ ผลพฤษยา. (2554). การประยุกต์ใช้โปรแกรมทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์. *วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 30(3), 295-305.

พลเวช ขำแสง. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การป้องกันโรคเอดส์ของหญิงอาชีพพิเศษในเขต จังหวัดชลบุรี (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ไพฑูรย์ พันธุ์แดง. (2557). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจ ในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน หญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญ ศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา 2 ในจังหวัดชลบุรี (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ลัดดา สายพาณิชย์. (2554). รูปแบบการป้องกันพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในเขต ภาคตะวันออก (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

เลิศชาย ปานมุง. (2559). รูปแบบการจัดการศึกษา ขั้นพื้นฐานของ กศน. ที่เปลี่ยนไป เมื่อการศึกษา ผู้ใหญ่กลายเป็นการศึกษาวัยรุ่น. สืบค้นจาก <http://www.lertchaimaster.com/forum/index.php?topic=1551.0>

วรารักษ์ บุญเชียง. (2556). ความรู้เกี่ยวกับการติดเชื้อ เอชไอวี/เอดส์ และเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ของวัยรุ่นตอนต้น. *วารสารสภาการพยาบาล*, 28(1) 124-137.

ศิริรญา พูลเกษม. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ ข้อมูลข่าวสารทางเพศสัมพันธ์ กับการปฏิบัติตน เพื่อป้องกันโรคเอดส์ ของนักศึกษาวิทยาลัย นครราชสีมา. *วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา*, 5(2), 37-42.

สถาบันป้องกันควบคุมโรคเขตเมือง กรมควบคุมโรค. (2560). *สปคม. ห่วงวัยใสลองวาเลนไทน์ หวั่นเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ แนะนำยังรัก ยังต้อง ป้องกัน "SEX รอบคอบ ตอบ OK"*. สืบค้นจาก <http://www.riskcomthai.org/document/IUDC/-13-2-60.pdf>

สมอาด อุ่นไชย. (2556). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะ การป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอหาดูพนม จังหวัด นครพนม (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตาม อธิปไตย จังหวัดระยอง. (2559). รายงานจำนวน นักศึกษา หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 จังหวัดระยอง ภาคเรียน 59/2. สืบค้นจาก http://203.172.142.230/NFE-MIS/itw_report_by_province.php?Code=21&term_is=59/2&budgettype=0

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดระยอง. (2557). จังหวัดระยอง จัดรณรงค์ รักได้ แต่ให้ปลอดภัย ในเทศกาลวัน วาเลนไทน์ "Safety valentine safe sex". สืบค้น จาก <http://www.rayonghealth.com/web/newsdetail.php?newsid=656>

สำนักโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรค. (2556). เช็กส์สด ดอง เหตุวัยรุ่นป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูง. สืบค้นจาก www.manager.co.th/gol/viewnews.aspx?NewsID=9570000131103

สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์. (2559). *SEX รอบคอบ ตอบ OK เรื่องเท่าๆ กับรัก ของเรา*. สืบค้นจาก [file:///D:/DDCWatch-AIDs_1455299429%20\(4\).pdf](file:///D:/DDCWatch-AIDs_1455299429%20(4).pdf)

สุนีย์ เอื้อประเสริฐ. (2552). ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสตูล (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

Green, L. W., & Kreuter, M. W. (2005). *Health promotion planning: An educational and ecological Approach* (4th ed.). Toronto: Mayfield Publishing.

Little, R. J. A., & Rubin, D. B. (2002). *Statistical analysis with missing data* (2nd ed.). New York: John Wiley & Sons.

Tabachnick, B. G., & Fidell, L. S. (2007). *Using multivariate statistics* (5th ed.). Boston: Pearson/ Allyn & Bacon.
